

זוכרים באהבה:
את סיון

סיון חזמוביץ'
1976-2019

סיון ביתנו הראשונה

נולדה בי"ט באייר תשל"ו 18.05.1976

סיון בת שנה

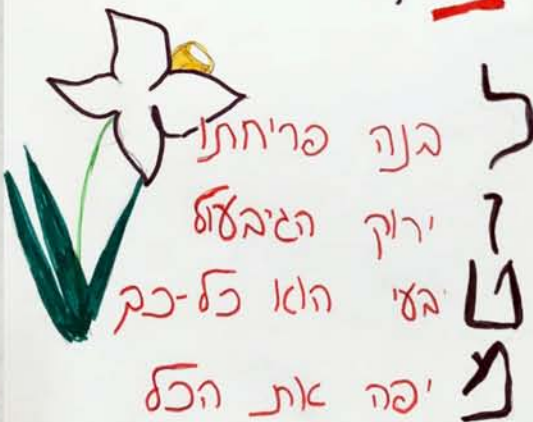

ילדות בקיבוץ מצר

הבשפחה
שלי

ס תולת ורקפת פרום מאוד צע
י קילין חבצלת ומא אירוסים
י רק הנרקיס יפה אית
י רקיס הוא יפה יסעי עבדי

קצת לבי/סיון אולם

אין כה שיר אולם, כה חביר קאלק
שכתבת אלתא אני,

אדע בשם סיון.

אלהבת חילת, בעקרה תתקיים

אלהבת גם ילמורץ המון המון ספרים.

אזהבת אכא, ובלמורץ למתקנים

אלהבת את עצמה את הורה
את שלוש האחים.

אלהבת אציר, ובלמורץ אכיר

אשאל את הדברים אסדר

כותבת אני אפסלים סיפורים

על אנשים ששלי למדברים.

כזה הידע סיון,

בקיבוץ אשאל.

אוהבת חתולים

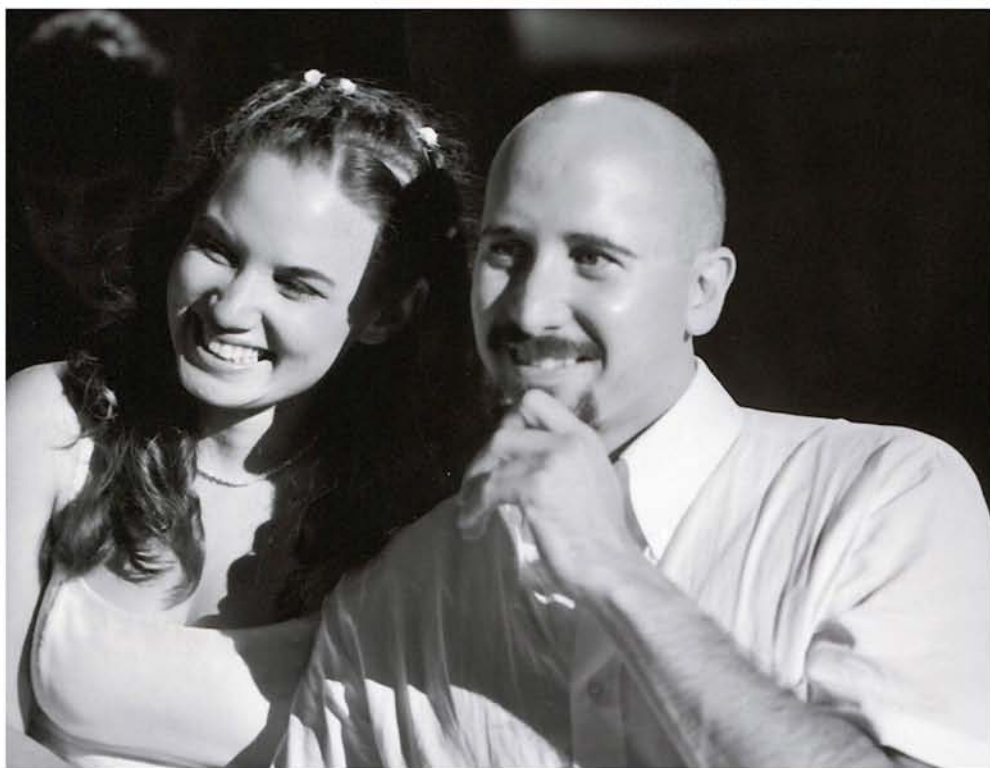
וגם כלבים

סיון
 התגייסה
 לצבא
 בשנת
 1995
 כחוקרת
 מודיעין
 בחיל האוויר
 שם הכירה
 את אודי
 במהלך
 שירותם
 המשותף

שלושת הילדים המקסימים: מעיין, אלון ונעמה

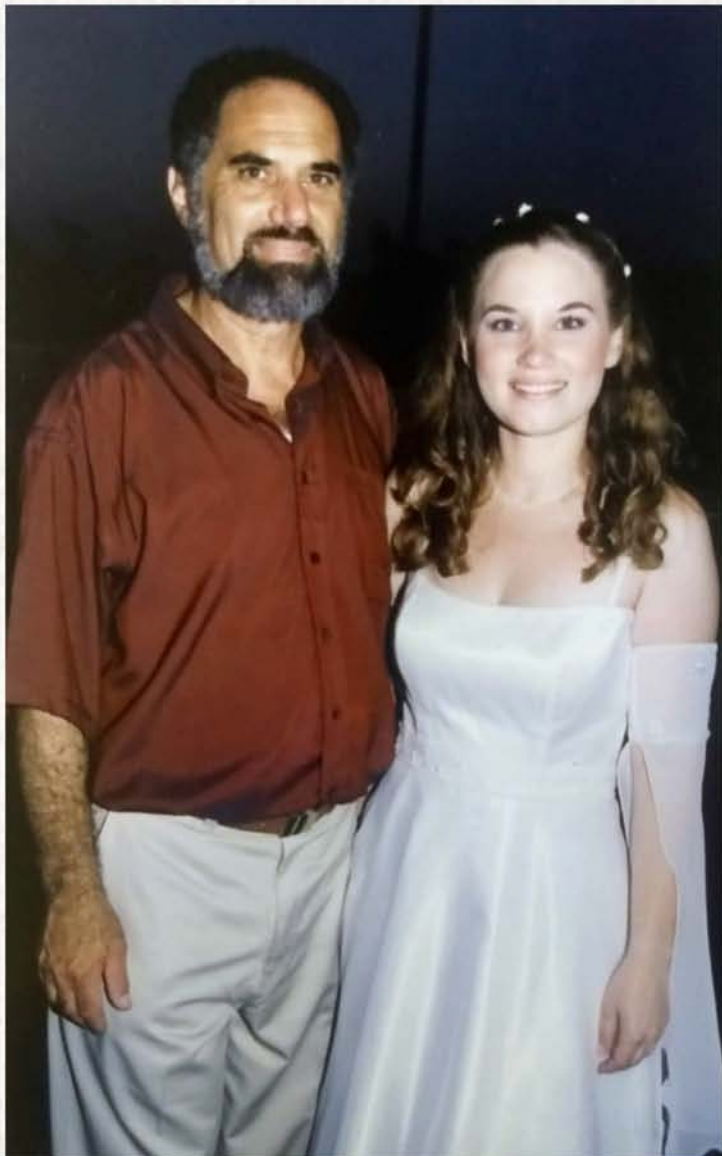
המשפחה כולה

סיון שלנו ילדתנו הבכורה היקרה מכל
אנחנו עומדים כולנו פה ולא מאמינים, מעולם לא חשבנו שנעמוד כאן וכך נפרד ממך,
זה הרי בלתי נתפס. דיברנו על המוות אבל על המוות שלנו כהורים כשנהיה זקנים,
ומה אנחנו רוצים. כל זאת לאחר 13 שנים שאני מטפלת בהורים שלי.
אבל שזה יהיה הפוך??? אם היה צדק בעולם זה לא היה קורה.
את בעניינינו ובעיני כל המכירים אותך פרח, חכמה, יפה, מצפונית, אוהבת אדם
ואשה כל כך אוהבת לאודי ואמא כל כך אוהבת ומעורבת לילדיך הנהדרים
מעייין, אלון ונעמה.
הרגישות שלך לנו, למשפחה ולאנשים בכלל הייתה נר לרגלייך.
אנחנו לא מדמיינים את החיים בלעדייך, בלי האהבה שהרעפנו עליך
וזכינו לקבל ממך בחזרה. בלי השיחות העמוקות שהיו לנו.
בשבועיים האחרונים עקבנו אחרי כאבי הראש הנוראיים שהיו לך, וביום חמישי
אושפזת כשכולנו דרוכים למצבך. הבנו מהרופאים שתוך כמה ימים יהיה בסדר.
ביום שישי כשאמרת לנו שאת לא מסוגלת לאכול הסכמת שאבשל לך אוכל שאת
אוהבת ונביא לך בערב. כשהכל היה מוכן צלצלת וביטלת, סיפרת שקיבלת כדור חזק
ואת מתכוונת לישון, לא הסכמת שאף אחד מאיתנו ישן על ידך.
בבוקר הוכינו בתדהמה ובכאב אין סופי כזה שלא ידענו כמותו מעולם.
כשאודי קרא לנו עוד קיווינו אך הנורא מכל קרה.
אנחנו נשמור על אודי והילדים ונמשיך את הקשר החם והדאגה להם,
למעייין אלון ונעמה נכדינו המופלאים.
מבטיחים לכם שנעשה הכל ושיהיו לכם חיים טובים ועל אף החסר הנורא נדע שמחה,
נחזק אחד את השני כפי שאמא הייתה רוצה. יש לנו משפחה חזקה ומאוחדת
ואנחנו נשמור עליה מכל משמר. כולנו נעשה הכל בשביל לשמור עליך אודי
ועל מעייין, אלון ונעמה. ביחד נדע להתגבר ולחיות את החיים שאמא שלכם סיון
כל כך רצתה וסיון כשתסתכל עלינו מלמעלה תהיה גאה בנו.
ביתנו האהובה אנחנו אוהבים אותך ללא גבול וכך זה ישאר.
פשוט אין מילים לתאר את האובדן ואת לכתך.
מעייין שאלה אותי אם אמא יכולה להיטמן ליד סבא אהרון? ובאמת זה הכי קרוב
שאפשר היה. כל זאת בשל הקירבה הנפשית והאהבה שלהם אחד לשני.

**סיון תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים,
תמיד ולעולם תהיי איתנו.**

**אוהבים אותך
אמא ואבא.**

סיון

עבר עלינו השבוע הקשה בחיינו, בו התחלנו במסע הלוויה
כשרבים מאוד באו ללוות אותך בדרכך האחרונה.
והם כמונו המומים מלכתך באופן פתאומי שכזה ולא מובן.
הגוף כואב והלב דואב. העיניים דומעות בלי הפסקה.
איך יכול להיות שסיון שלנו רק בת 43 נלקחה מאיתנו,
איך אפשר להבין זאת??? אי אפשר לקבל זאת.
היית כל כך מצפונית, חכמה ובת נהדרת. תמיד היית רגישה
לסביבה ולאחר. אוהבת את אודי אהבה עזה והאהבה שלך
לילדייך מעיין, אלון ונעמה הייתה ללא גבול.
אנחנו מרגישים בחסרונך בכל רגע, בלב,
במחשבה ובכל איבר בגוף.
אנחנו יודעים שעם כל הכאב,
היחד המשפחתי שלנו יעזור לנו להתגבר.
נשמור על היחד הזה. נשמור עליך אודי
ובטח על מעיין, אלון ונעמה נכדינו היקרים והאהובים.
אנחנו, המשפחות משני הצדדים
נעטוף אתכם בכל צעד גדול כקטן,
ואת סיון תסתכלי עלינו מלמעלה בגאווה
ותראי את ילדייך גדלים ומתפתחים לתפארת.
סיון את תהי איתנו ובליבנו לעד.

אוהבים אותך, אמא ואבא.

ארבעת האחים: סיון, עינב, עומר ורביב

חופשה בכרתים קיץ 2019

איך אפשר לדבר עליך בלשון עבר כשרק שלשום צחקנו שתנצלי את המנוחה בבית החולים כי את הרי לא יודעת באמת לנוח וגם אף פעם לא ביקשת לעצמך. אמרת שאין לך כוח לראות אף אחד ואני נתתי לך טיפים איך לשמור על הפרטיות והשקט כי שתינו היינו מעולות בזה. משהו שהילדות בקיבוץ הותירה בנו כנראה. שנה ושמונה חודשים הפרידו בינינו, גדלנו בבתי ילדים שונים אבל תמיד שמרנו מרחוק האחת על השנייה. יש לנו קשר שאני לא יכולה להסביר: הזכרון המיוחד לתאריכים ולעובדות לא חשובות, האהבה לירדנה ארזי ולגורי חתולים, הקושי בקבלת החלטות, העבודה בחינוך ולא פלא שבחרנו במקצועות דומים. היה לנו הומור שחור שאף אחד לא הבין, היו לנו סודות שאף אחד לא ידע וגם לא ידע. התמודדנו עם אותם הפחדים והמחשבות כשאת תמיד מובילה בשני צעדים קדימה. כשנולדו לך הילדים אמרתי שכאלו בדיוק אני רוצה וכששלי איחרו להגיע אמרת שהם בדרך וחיכית איתי. את היית האדם היחיד שביקשתי לראות בשמירת ההריון הארוכה שלי כי רק לך יכולתי לספר על החרדות מבלי שתשפטי או תבהלי. כשנולדו באת ללמד אותי איך לקלח אותם, אני זוכרת איך התרגשת כשלי הכל היה נראה מפחיד ואצלך זה בא בטבעיות. לימדת אותי איזו אמא אני רוצה להיות- מלאת חמלה, אוהבת, קשובה. בזכותך הקראתי להם סיפורים מגיל יום, את אמרת שזה חשוב ואני יישמתי. התייעצתי איתך כי היית דמות לחיקוי ומישהי שרציתי להיות. היה לנו הסכם עוד לפני שהילדים נולדו וחידדנו אותו לאחר בואם שאם חלילה יקרה משהו לאחת מאיתנו נדאג לילדים של השנייה והנורא מכל קרה לך. אני פה לקיים ולהיות להם כל מה שאת רצית ולא הספקת. אני יודעת שאת סומכת עלי, תמיד אמרת והזכרת את זה. אני ממשיך לספר להם איזו אמא הייתה להם, ממשיך ללמד אותם איך לא לוותר לעולם, אקח אותם לטייל בעמק של מצר כמו שתמיד נהנינו לעשות. ממשיך לחבק אותם ולדאוג להם ובעיקר לאהוב ולעטוף אותם וגם את אודי יקירך שכל כך אהבת. עכשיו תנוחי לך, עם כל הצניעות שהייתה בך... איך שנאת להצטלם ועכשיו תמונתך פה ברורה ואת בה מאושרת. ככה נזכור אותך.

אוהבת וכבר מתגעגעת, עינב.

העצב- אין לו סוף
 בוחרת לקחת איתי את הזכרונות...
 1989 הצגת בר המצווה של בני כיתתך בקיבוץ, "מלון החלומות" קראו לה
 ואתם שיחקתם בהגשמת החלומות: את בחרת להיות מלאך ולבשת שמלה
 לבנה וכנפיים, איך אפשר בכלל לשאת את זה עכשיו? לא אהבת את ההצגה
 והתביישת בתמונות שלה ובכל זאת רואים את החיוך שלך. אותו חיוך נבון
 שאני זוכרת בבירור כשאנחנו האחים נקראנו לעלות לברך ואני נדחפתי
 לקדמת הבמה כדי להיות הראשונה. כאלו היינו: דומות ושונות.
 "לסיון אחותי הגדולה, אותך לברך רוצה" כתבתי על בריסטול מגולגל שאליו
 צרפתי בובת דובי בצבע תכלת.
 לאחר לכתך חיפשתי משהו בביתך ובמקרה מצאתי אותה,
 את אותה הבובה...
 מי היה מאמין שתשמרי עליה 30 שנה בסתר.
 כזה מיוחד היה הקשר בינינו,
 את חסרה לי כל כך.

מבטיחה לקיים את כל מה שהבטחתי לך, עינב.

שבת בבוקר, הטלפון מצלצל...
תמיד לטלפון בשבת בבוקר יש צליל מוזר
אבל לא קמתי כי ישנתי על הספה ליד
הכלבה שלקחנו לאומנה.
מיכל ענתה, צעקה או בכי אני לא יודע,
סוג של זעקה שמעולם לא שמעתי.
ניגשתי אליה במהירות, שאלתי מה קרה?
"היא נפטרה" היא אמרה לי...
שאלת מי נפטר? היא- סיון...
אני: איזו סיון? פשוט לא יכולתי לקלוט...
שתי דקות אחר כך כבר הייתי בחוץ,
טלפון לאמא לוודא שזה באמת נכון ולאן
להגיע. היא מספרת לי שלא מצליחים
להודיע לעינב, אני ישר מתנדב.
בדרך אני מקבל הודעה להגיע לבית
החולים. בכניסה להלל יפה אני פוגש
את אודי ורביב, חיבקתי את אודי
והבנתי שהסיפור נכון.

אתמול עוד דיברנו בטלפון והיית נשמעת
משועשעת. סיפרת לי על הפאדיחה איך
התעלפת מחוץ למרפאה ופינו אותך
בקלנועית. יומיים לפני האשפוז נפגשנו
אצלך ספונטנית, הייתה לנו שיחה טובה
ואני מודה על כך.

סיון, אם היית רואה את כמות האנשים
שבאו ללוויה...אם רק יכולת לשמוע את
הסיפורים ששמענו עליך בשבעה...
כנראה שהיית מסמיקה ממבוכה.
כזאת היית כפי שנכתב על המצבה:
"כל הבורח מן הגדולה
גדולה מחזרת אחריו"...

**יהי זכרך ברוך
אוהב המון,
עומר.**

לסיון אחותי הגדולה והיקרה
עשר שנים מפרידות בינינו. זה לא היה נראה תלוש מהמציאות לחשוב שיום יבוא
ואצטרך להיפרד ממך ולכתוב לך הספד, אבל לא היום. לא כל כך מוקדם,
לא בגיל כל כך צעיר, לא בלי שהספקנו להיפרד ולדבר לפני כן. לא כשהילדים
שלך ושלי בגיל כל כך צעיר. אי אפשר לתפוס ואי אפשר להבין שיותר לא אוכל לדבר
איתך, להתייעץ, לשתף, כפי שתמיד עשינו בשיחות שלנו.
מגיל צעיר היית בשבילי דמות שממנה למדתי והתחנכתי. למרות פער הגילאים
ואולי גם בגללו, יכולת לתת עצות טובות, לעזור וללמד אותי כשהייתי זקוק לזה.
בלימודים ובתחומים אחרים. אני מבין היום שהשפעת עלי מאוד. אמא תמיד תלתה בך
ציפיות גדולות בתחום הלימודי, וקיוותה שתממשי את יכולותייך. למרות הדחיפה הגדולה
ואולי גם קצת בגללה, בחרת ללכת דווקא בדרך שלך- כשלא התאים לך להמשיך
בעבודה סוציאלית הלכת עם הלב שלך ועברת לתחום חינוך לגיל הרך.
אני בטוח ויודע שאמא גאה בך מאוד, כשהיא שומעת היום כמה את מוערכת על ידי
כל מי שהכיר ועבד איתך, וראה בך מחנכת אמיתית. זו הייתה זכות גדולה להיות אחיך.
הפעם האחרונה שהייתה לנו שיחה רצינית ועמוקה הייתה לפני מספר שבועות,
כשבאתי עם הילדים באחת השבתות. סיפרת לי שבסך הכל טוב לכם. עם זאת,
אף פעם לא הסתרת את הקשר המיוחד שחשת כלפי קיבוץ מצר, שהיה הבית שלך
ברוב ימי חיך, שם נולדת, גדלת והתחנכת. בכל שיחה הרגשתי שהלב שלך חצוי,
בין הצורך שלכם להיות במקום אחר ובין הכמיהה שלך לחזור למקום הולדתך.
אין שום דבר טוב במצב הנוכחי. כולנו בהלם, עצובים, מתקשים לעכל. הנחמה היחידה
הקטנה שאפשר למצוא, היא שעכשיו חזרת הביתה. אל המקום שכל כך אהבת,
ושאליו היית מחוברת בנפשך. לצערנו עכשיו גם בגופך. לא כך רצינו שיקרה,
לא חלמנו שזה יכול לקרות לך ולנו. אנחנו המומים ומתקשים להיפרד.
אני מקווה שתוכלי כעת לנוח, ללא כאבים, ללא דאגות ולשמור עלינו ועל משפחתך
מהיכן שאת נמצאת.

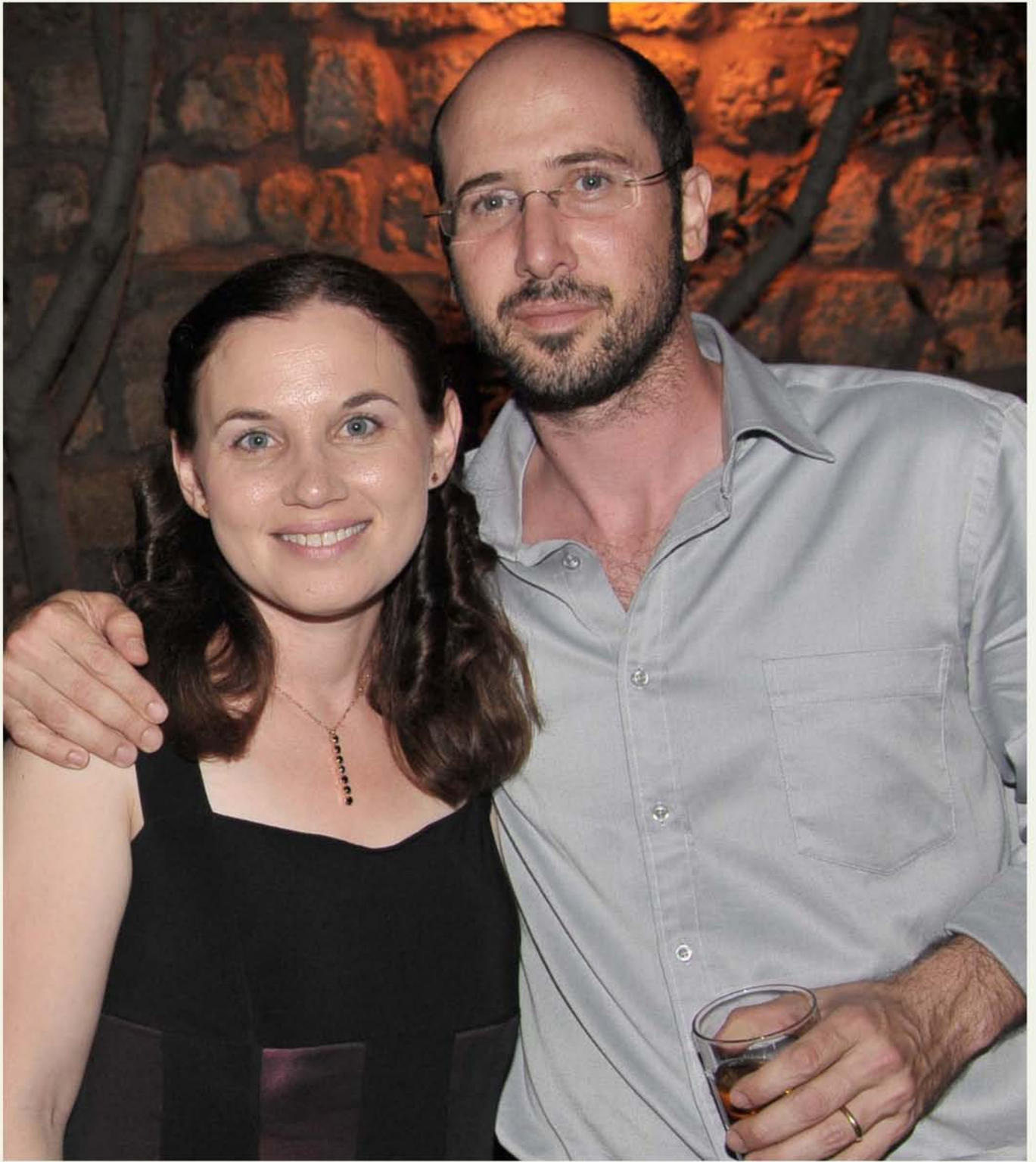
**אוהבים אותך מאוד,
ותמיד נאהב.**

**שלך,
רביב.**

אני כל כך אוהב אותך סיון שלי, אשתי האהובה, הטובה, היפה,
האמא הכי טובה שיש.
את באמת היית האדם הטוב ביותר שפגשתי בחיי.
הכי ישרה בעולם, הכי כנה בעולם.
הכל אצלך היה ביושר.
לא היית מסוגלת להעלות שקר על פוך, קטן ככל שיהיה.
מה שהיה לך בלב, זה בדיוק מה שהיה לך בפה.
קיבלת באהבה את כל השיגעונות שלי. הכל. כי אהבת אותי.
ואיזה אמא היית, את כל כולך נתת לילדים.
שיחקת איתם משחקים, הקראת להם ספרים, טיפלת,
הנקת. גם את נעמה למרות הקושי הרב, עשית את זה.
טביעת האצבע שלך נראית בכל מ"מ בילדים.
בחינוך, בעדינות, ברוגע.
היית כל כך עדינה. סיון שלי,
ועכשיו את לא פה. ולא תהיי.
ואני יודע שאת במקום הכי טוב שיש וסבא אהרון
וסבא רבא שלמה מקבלים את פניך באור גדול.
הייתה לי זכות עצומה להיות איתך במסע המופלא שלנו
מעל 23 שנים.
אני אוהב אותך כל כך כמו שלא אהבתי ולא אוהב לעולם.

לעולמי עולמים ולנצח נצחים נהיה ביחד, אודי.

אני עדיין לא מאמינה שאני צריכה לדבר על אמא והיא לא איתנו.
כל מי שעומד כאן הכיר אותה,

אבל אני רוצה לספר לכם איזו אמא היא הייתה.
אמא שלי הייתה אמא שטיפלה בכולם, דאגה להכל ועזרה לנו,
גם כשהיא לא בדיוק ידעה איך.

אני זוכרת שבאחת הפעמים התקשיתי בשיעורי הבית במתמטיקה,
אמא, למרות שלא ידעה איך לפתור ניסתה בכל מיני דרכים לגרום לי להבין
ולא ויתרה לי ולעצמה.

אמא תמיד נתנה לי תחושת ביטחון, גם כשהיא לא הייתה לידי הרגשתי את
הכוחות שהיא נתנה לי. אמא שלי תמיד העניקה לנו הכל ולא ביקשה שום
דבר בחזרה.

אמא שלי אף פעם לא עזבה אותנו, אפילו בזמנים הכי קשים שלה ושלנו,
ותמיד שאלתי אותה "אמא, איך יש לך כוחות לזה?"
והיא הייתה אומרת שכשהיא הייתה בבית הילדים בקיבוץ היא רצתה את
ההורים ומאז היא דאגה שזה לא יקרה לילדים שלה אף פעם.

אני רואה את האוטו שלה בחנייה ובטוחה שהיא מחכה לי בבית,
ואני עדיין לא מעכלת שאני לא אראה אותך יותר,
אבל אני יודעת שהיא תהיה בלב של כולנו.

אמא, אני מבטיחה לך שנהיה חזקים בשבילך, כמו שהיית רוצה
ואף פעם לא נפסיק להתגעגע אליך,

מעין.

לא דמיינתי שהשנה תעבור ככה... משבר הקורונה, שריפות בעולם, ושאת לא פה להיות ולחזק את כולנו... זה מרגיש ממש כמו אתמול, שסיפרו לי שאת כבר לא כאן, וזה מרגיש ממש כאילו שלקחו חלק ממני לעולם אחר, עולם טוב יותר, עולם טוב יותר שאת הכי ראויה אליו והכי מגיע לך להיות בו. הכל מרגיש ממש שונה, אני כבר לא שומע בשתיים בצהריים "שלוםם" (השני ממים בכוונה) שהיית קוראת, הרגע ששיחקנו בסוויץ', שהיית איתנו בארוחת ערב כל הזמן, שהיית שרה שירים באוטו כדי להרגע... וכל זה נעלם מאיתנו ביום אחד אפל. כבר שנה עברה, שנה! ולא האמנתי שאוכל לשרוד כל כך הרבה זמן... ועכשיו אחרי כל כך הרבה זמן, אחרי בדידות, אפשר לומר תודה על כל מה שנתת, אחרי מחשבה קטנה, לדעת שלא הכל אבוד, ולדעת, שהעולם עדיין אוהב אותנו.

אלון.

אמא שלי הייתה אמא מדהימה ואני ממש אוהבת אותה.
אהבתי לשחק עם אמא טאקי ובמשחקי קופסא.
אני אוהבת את האוכל שהיא הייתה מכינה.
אני תמיד אזכור שאמא הייתה שרה לי לפני השינה ומקריאה לי סיפורים.
בשבילי אמא שלי הייתה מתנה ואני מרגישה שהיא מאוד חסרה לכולם.
אני מאוד מתגעגעת לאמא שלי,
נעמה.

סיון היקרה

זה חודש ימים שאנחנו לא מאמינים שאת איננה. חושבים עליך יום יום, מתגעגעים עד אין קץ ולא מבינים איך יכול להיות שאת כל כך צעירה ונהדרת, מלאת מעלות, חן וצניעות שעושה רק טוב בעולם, איננה.

אנחנו חיים בתחושת אשמה שלא עשינו מספיק בכדי להציל אותך, למרות שבידיעה ובמחשבה מתחילים להבין שלא הכל בשליטתנו. שבועיים ימים בערך את אמרת שיש לך כאבי ראש חזקים ומוזרים שתוקפים אותך מידי פעם. אפילו לקחת יומיים חופש מהעבודה למרות שלא היה לך חום גבוה. המצפון שלך ומוסר העבודה שלך גבוהים מידי וזה אולי פגם גנטי עמוק. לא הרשית לעצמך להיעדר מהעבודה סתם כך, בסוף הכאבים הכריעו. הגעת לבית החולים וכשאנחנו חשבנו שהמצב כבר יותר טוב ותוך כמה ימים תשתחרי, נקטפת מהעולם וכולנו נשארנו בלעדייך.

חושבים עליך יום ולילה, יודעים שכבר לא כואב לך, לא מבינים איך את שבעיני כולם היית מושלמת, ואת לא הבנת למה בכל מקום כל כך אוהבים ומעריכים אותך, את איננה. היית אשה מופתית, אמא מעולה ומושלמת למעיין, אלון ונעמה, בת מצויינת לנו ההורים וגננת נהדרת.

השיחות ביננו היו עמוקות, הייתה לך סבלנות גדולה והענקת לנו אהבה אין סופית. ידעת למתן את כל הסובבים אותך ולקבל כל אחד בצורה הטובה ביותר.

ביום חמישי באת לבדיקת דם ואחר כך שוחחת עם אמא, בדיעבד נראה שזאת הייתה שיחת פרידה, כי דיברתן על חינוך ומשפחה. אמרת לנו כמה את מעריכה אותנו בתור הורים וסבים, כל זאת אחרי שניסית לברר בפעם מי יודע כמה, איך הסכמנו שתישנו בבית הילדים. בכל פעם הסברנו לך את התקופה שהייתה ואיך היינו מסתובבים כל לילה לבדוק אם אתם ישנים טוב.

אך בכל זאת חשבת שאנחנו בסדר.

אנחנו מבטיחים לך שנדאג ללא גבול לילדים המקסימים שלך.

הילדים שאת כל כך התגאת בכל אחד מהם, וכן נדאג גם לאודי.

נוחי בשלום ובשלווה. קשה לנו לחשוב שאנו משאירים אותך כאן, אך יודעים שאת וסבא אהרון שכל כך אהבת והוא אותך, שומרים אחד על השני.

אנחנו מבטיחים לך, כולנו, המשפחות שלך ושל אודי שנשמור על הילדים שלך וכמו כן על אודי, ונדאג שיהיו להם חיים טובים ואם אפשר גם שמחים ואת תסתכלי עלינו מלמעלה ותהיי גאה בנו.

אוהבים אבא ואמא.

אמוש, כבר עבר חודש. חודש שלם מאז שעזבת את העולם הזה ואותנו. הפעם האחרונה שלא ישנו יחד חודש היתה בשנת 1999. לפני עשרים שנה. לא יכולתי לישון בלעדיך. אפילו בפורים של הקיבוץ שהיית הולכת לבד, הייתי נוסע בלילה להחזיר אותך כי לא יכולתי לישון בלעדיך. אני כל כך מתגעגע אליך. מחפש אותך. לדבר איתך. להתייעץ איתך. לשאול אותך. את חסרה לי בכל דבר שאני עושה בכל רגע ורגע. הרגעים היחידים שנסבלים אלו הרגעים שאני בטוח שאת עדיין כאן, שאני אכנס הביתה ותהיי שם. שאני אכנס לחדר ואראה אותך ישנה. היום טיילתי עם הכלבים. שמיים כחולים בלי ענן. אם היית יכולה לקחת יום חופש לאזכרה שלך, היית יוצאת איתי גם, והיינו הולכים יד ביד כמו פעם, ומתרגשים מהירוק של החורף ומהשדה הענק שליד, ומהפרחים החדשים כמו שתמיד התרגשנו יחד. חלק מהדרך היינו הולכים מחובקים בקצב מתואם. אומרים לי שהזמן יעבור והחיים ימשיכו. הם פשוט לא מכירים אותנו, וחץ משנינו, אף אחד לא יודע באמת מה היה לנו. אמוש, אהבה כמו שלנו זה משחק על כל הקופה. כשהיינו יחד היינו גיבורי על. ועכשיו שהלכת, הפסדתי הכל ואני שבור לאינסוף רסיסים. סיון שלי, אהובה שלי, יפה שלי, טובה שלי. את האדם הכי טוב שהכרתי. לא היתה בך טיפת רוע. תמיד דאגת לכולם קודם. חץ ממני ומהילדים, אין אדם בעולם ששמע אותך צועקת או רבה, או נדחפת בתור. תמיד הכל בנועם, בשקט ודווקא עכשיו כשהכי קשה בעולם, את לא איתי. אני מחכה לליטוף הקטן שלך על הגב שלי אחרי יום קשה, שזה בדיוק מה שאני צריך כדי להתרומם, והוא לא מגיע. אני מחכה לשמוע אותך אומרת לי הי מקסימון. אתמול הטלפון צלצל ולשבריר שניה הייתי בטוח שזו את ואמרתי לעצמי שאת סוף סוף מתקשרת. והרגע עבר וזו לא היית את. אני רוצה לשאול אותך איך את מרגישה. אם את בסדר שם. אם קר לך או חם לך. אם יש לך גרביים חמים כמו שאהבת. אמוש, זוכרת שהייתי שוכב בצד שלך במיטה לפני שהיית נכנסת כדי שלא יהיה לך קר כשאת נכנסת? סיוני שלי אהובה שלי. אני בכלל לא רוצה להמשיך בחיים שאת לא נמצאת בהם. אבל השארת לי שלוש מתנות מדהימות ובשבילם אני אהיה חייב להמשיך. איכשהו. למרות שאין לי שום רצון וטעם. אפילו האוכל לא טעים. היינו ילדים נצחיים אני ואת, וזה היה הבסיס הכי טהור לאהבה שלנו. את תשארי ילדה נצחית, ואני שבור לגמרי כבר, אז שיגידו כולם מה שהם רוצים. אני ואת זה לנצח נצחים ולעולמי עולמים. נתת לי את האפשרות לאהוב באמת, ואני לא אפסיק לאהוב אותך לעולם. אמוש, סיוני שלי, אל תדאגי. אנחנו עוד נהיה יחד. עוד נעשה יחד את טיול הפנסיונרים שתכננו לעשות כשנהיה זקנים. אנחנו נתראה בקרוב אמוש. בתחיית המתים, או בעולם הבא או בגן עדן. לא משנה איפה. העיקר שנחזור להיות יחד. אני לא מוותר עליך לעולם!!!!!! לעולם!!!!!! אני לא מקבל את זה, ואולי הצעקה של הילד שאיבד את הילדה שאהב, אולי תעשה משהו בכל זאת. אני אוהב אוהב אותך. תמיד אהבתי ותמיד אוהב. מחכה לך כל רגע וכל יום.

בעלך שלך, מקסימון שלך, אודי שלך.

קבוצת "נרקיס"
קיבוץ מצר

החברים מקבוצת "נרקיס" נפרדים

סיונית אהובה שלנו, זה לא נתפס
כבר בשבוע שעבר כשהגיעו חדשות לא טובות שאת מאושפזת, קצת דאגנו, אבל אז
עוד הספקתי לדבר אתך והרגעת אותי שכנראה התרופות עובדות, כי את מרגישה
הרבה יותר טוב, בהומור הרגיל שלך סיפרת איך עשית פאדיחות בקיבוץ,
והתבדחת על איך מתייחסים אלייך בבית החולים בזהירות מוגזמת...
צחקנו ביחד וקבענו להיפגש למחרת.
עכשיו רק אלוהים יודע מתי ואיפה ניפגש שוב.
נשאר רק להגיד תודה, על שהכרנו אותך. על זה שכשאני הגעתי לעולם
את כבר היית שם, גדולה ממני רק ב 16 יום (אהבנו לספור) גדלנו ממש כמו אחים,
וכמו במשפחה לכל אחד יש את הנישה שלו: את היית ילדה חכמה ומאוד דעתנית,
כבר בגן הכרחת את המטפלות לשנות את המילים של הספר _____ שלא היו בדיוק
כמו ששמענו בתקליט! (סליחה אנחנו לא זוכרים אם זה היה פטר והזאב או מיץ פטל,
רק את כנראה זוכרת... אנחנו צריכים אותך).
בבית הספר הצטיינת בלימודים ואהבת לכתוב סיפורים וגם לקרוא – המון. אני לא
הבנתי איך את יכולה לאהוב את כל הספרים חוץ ממדע בדיוני – מזל שהסכמנו על
מדריך לטרמפיסט. והייתה לך מתנה של זיכרון-על בעיקר לתאריכים:
תמיד הפתעת אותנו בכך שזכרת את תאריכי הלידה של כולם בקבוצה, בקיבוץ,
וגם בדורות שניים ושלישיים...
לשבת לידך בשולחן במבואות עירון היה הכי כיף – המצאנו עולם של בדיחות פרטיות
על המורים ועל החיים, פתרנו תשבצי הגיון ועשינו שיגועים! כמובן הכל בפתקים בלי
לעשות רעש כי אסור להפריע בכיתה, בעיקר כשיושבים בשורה הראשונה...
שמחנו מאוד כשהכרת את אודי בצבא,
ושמחנו עוד יותר כשהחלטתם לקדש את הקשר ולהקים משפחה.
בשנים האחרונות התרחקנו קצת, כל אחד במקום שלו ועם העניינים שלו,
אבל תמיד נשארה גם משפחת נרקיס, וכשנפגשנו היתה לך את תשומת הלב לפרטים
ואת ההקשבה הזו שמראה שבאמת אכפת לך מה קורה עם כולם, מה עובר על כל אחד
ואחד מאיתנו, ומה השתנה בקיבוץ בינתיים, אבל תמיד עם עדינות שמנסה לא לפגוע,
לא להתערב יותר מדי, וחס וחלילה לא לעבור על איזה חוק לא כתוב בין אדם לחברו.
בעצם אני מנסה להגיד שאת חלק מהלב שלנו. סיון אחותנו, אנחנו כבר מתגעגעים!
משפחות לוטם ורזמוביץ קבלו את תנחומינו הכנים.
אודי, מעיין, אלון ונעמה – אנחנו אוהבים אתכם, אתם חלק מהמשפחה שלנו
ואנחנו כאן בשבילכם.
באהבה, הנרקיסים.

זה לא אמיתי

סיון יקרה

כל כך קשה

כל מה שקורה פה הוא ניגוד מוחלט למי שאת, לא מותאם, לא הגיוני:

אנחנו מכירות אותך ערכית ומחפשת משמעות, אין מילים סתמיות

או עשייה מיותרת... אין שום ערך ומשמעות במותך!

את שלא אוהבת הפתעות, שחייבת לתכנן הכל לפרטי פרטים...

הפתעת את כולם....

סיון עובדת בגבעת חיים מ 2013 .

לנו מהר מאוד היה ברור שהתמזל מזלנו – קיבלנו גננת אינטליגנטית, חכמה,

רגישה, מסודרת, אוהבת ומעריכה אדם באשר הוא -

ילדים, הורים, קולגות לעבודה.

לסיון זה היה פחות ברור. צנועה, אף פעם לא מעריכה את עצמה מספיק, כל הזמן

שואלת שאלות, בודקת את עצמה...

על מוסר העבודה שלך אפילו צחקנו. אפילו בשיחה הטלפונית האחרונה שלנו ביום

שישי הייתי חייבת להגיד שאני מצווה עליך לא לחשוב על עבודה, בטוח לא על

חזרתך לעבודה במהלך השבוע.

לסיון היה מצפן פנימי מכוון היטב, הבחנה מדויקת בין טוב לרע,

מותר- אסור, נכונות ויכולת לגעת בנושאים מורכבים, לעמוד על שלה-

תמיד בצורה מכבדת. וכולם החזירו לה את הכבוד ואהדה.

סיון אחת הגננות הנערצות במערכת. ההודעה הנוראה נגעה בכל כך הרבה אנשים-

ילדים, הורים, סבים, עובדות המערכת בעבר והיום...

אין אחד שלא מרגיש היום את האובדן כאישי.

אין מילים לתאר את הכאב שאנו חשים על האובדן במשפחה.

ליבנו איתכם וסיון לתמיד בליבנו.

מערכת חינוך גבעת חיים איחוד

יהי זכרה ברוך.

גנון "זית" - גבעת חיים איחוד

מילים לזכר סיון רזמוביץ'
סיון הייתה מחנה את הרכב שלה בערך 100 ק"מ מהגנון,
מוותרת על שלושה או ארבעה חניונים קרובים יותר.
פעם הזדמנו לנסוע יחד (אני נהגתי) והיא התוודתה באוזניי שהיא שונאת לנהוג ועוד יותר,
שונאת להחנות. "רציתי מאוד לעבוד בגבעת חיים והשלמתי עם זה שאני צריכה לנהוג הנה,
אבל להחנות זה סיוט בשבילי. אני לא טובה בזה, מפחדת להפריע למישהו או לא להסתדר
בחניה צפופה ומעדיפה ללכת עוד כמה צעדים בכל בוקר ובכל אחה"צ", כך אמרה.
בשנה שהכרתי אותה כגננת של בני, נוכחתי לדעת כמה האמירה הזו
מתאימה לה מחד וכמה היא טועה לגבי עצמה, מאידך.
פגשנו והכרנו גננת כל כך עדינה ושקטה, כל כך נעימה ורגישה.
אשת חינוך מופלאה, לא פחות, שרואה כל ילד. באמת רואה.
היא מצאה את דרכה לליבו של כל אחד ואחת מהם ועד "אחרי החגים"
הם כבר היו מאוהבים בה והלכו אחריה בעיניים עצומות.
את הדברים הכי חשובים למדו בגן שלה – איך להיפרד יפה כי נשארים
במקום בטוח ושמח אליו אבא ואמא תמיד חוזרים, איך משחקים עם חבר ומדברים
או מתרחקים להיות קצת לבד אם עצוב או כועסים,
איך הטבע סובב כגלגל סביבנו, משתנה מעונה לעונה –
כמה תשומת לב הקדישו לפרי עץ הזית! כמה תשומת לב לעלי הסתיו!
איך נפרדים מהטיטול וכמה מרגש ונעים לקבל את המחמאה "ילד בוגר"
עם מדבקת "כל הכבוד" על החולצה. היה לה מכל זה ובשפע, אבל תמיד
בעדינות רבה שאפיינה אותה ובהתאמה מדויקת ואישית לכל ילד וילדה.
יחד ישבו ושרו את כל שירי החגים, סיפרו מאה סיפורים,
הלכו לראות את כל המקומות בקיבוץ, את עבודת הנוי והבניין, את הכלבו ומגדל המים.
בזכותה, הונח העולם כולו בכף ידם כשהיא אווזת בידם הקטנה השנייה ונוסכת בטחון.
לגעת בנפש של ילד זה אתגר אמיתי שלא כל אחד יכול לו.
זו רקמה עדינה ומסובכת, מיליוני חוטים התלויים זה בזה ומחזיקים זה את זה בו זמנית.
יש לגשת בעדינות אך בבטחון, לסמוך על הלב אך גם להגיע מצויד בכלים מקצועיים,
לדעת מתי להוביל ולהכווין ומתי לשחרר כדי ליצור אדם חדש ונהדר.
אם רק הייתי מספיקה, הייתי אומרת לך שבדברים החשובים באמת בחיים
היית הנהגת הכי טובה שיש, שהחניות שלך חלקות ומדויקות
וכשהשארנו אצלך את היקר לנו מכל בכל בוקר, ידענו שההגה בידיים הכי טובות בעולם.

**אוהבים ומתגעגעים מאוד
כל הילדים וההורים שהצמחת.**

חברות גבעת חיים איחוד נפרדות

Yael Siag

חיבוק . היא היתה אישה
מקסימה ומלאת חיים.
אני עדיין בשוק. (היתה
גננת של הבן שלי לפני
כמה שנים)

שחר בן אור מלמד

עבדתי עם סיוון שנה אחת, היא
היתה גננת נפלאה לילדים וגם כלפי
הצוות שעבד אתה, זה בלתי נתפס
שהיא איננה. צער נוראי

Ayelet Estline

אני חושבת שאני מדברת
בשם רבים ורבות
מגבעת חיים איחוד
שילדיהם התחנכו אצל
סיוון יקירתנו. מסוג
הגננות שאתה יודע
שהמקצוע בחר בהן.
היתה כה טובה ומסורה,
נגעה בכל ילד וילדה
בעדינות של פרפר, גם
בגוף וגם בלב. הילד שלי
אהב אותה והעריץ
אותה, וגם אנחנו. יהי
זכרה לברכה ואהבה

הייתי חייבת לכתוב לך ולמשפחה-
כמה אני ושאר ההורים הערכנו
ואהבנו את סיוון, היא הייתה גננת
מדהימה שידעה להעביר לילדים
בהתלהבות ותשוקה ידע ואהבה
לטבע וחיות . היא כל כל חסרה בגן
ובכלל.

אני מקווה שכל כך הרבה הילדים
שעברו אצל סיוון לאורך השנים וספגו
מסיוון את הערכים והאהבה שלה
נותנים קצת נחמה.

זהו, היה לי חשוב לשתף כמה היא
עדין נוכחת במילים של זוהר.
אשמח שתשתפי גם את שאר
המשפחה .

תודה, שולחת תנחומים רבים! ❤️

אפרת

👋 Smadar Leshem-Arbel

פשוט בלתי נתפס לדבר
על סיון בלשון עבר...סיון
הייתה גננת של שני
הבנים שלי. מיוחדת
במינה עם רגישות יוצאת
דופן. יכולת לראות כל ילד
עם הצרכים המיוחדים
שלו. סיון העשירה את
הילדים בכל כך הרבה
ידע, על תהליכים בכדור
הארץ, על צמחים ופרחים
שהילד שלי תמיד היה
אומר "נשאל את סיון היא
יודעת..."

בגבעת חיים בשנים
האחרונות ממש היתה
תחרות מי מגיע לגנון
זית...בלתי נתפס...עצוב
כל כך

זה פשוט כל כך
עצוב ובלתי
נתפס! אני גרה
בגבעת חיים
ושמה הולך לפניה
בתור גננת נערצת
ומדהימה.
זה סיפור טרגי
מאין כמוהו שום
מילים לא יוכלו
לנחם.
עצוב, עצוב,
עצוב...

היא ממש ממש היתה
אהובה ! מלאת שמחת
חיים, ראתה כל ילד,
ואת ההורים, תמיד עם
חיוך, וצניעות, ואהבה
גדולה לילדים.
אוף. אוף. איזו אבדה.

תושבי אליכין מספרים על סיון

◀ אליכין היום! Hila Ahiram

7 בדצמ' בשעה 16:45 • 🌐

מצטערת לעדכן על פטירתה בטרם עת של תושבת אליכין, סיון רזמוביץ'.
סיון ומשפחתה עברו לגור באליכין לפני מספר שנים.
אשה מדהימה ואהובה וכל מילה מיותרת. עצוב מאוד.
הלוויתה תתקיים מחר ב-14:00 בקיבוץ מצר.

Elkana Wainberg

אישה צנועה, מחויבת ומסורה
למשפחתה, הכרנו אותה מקרוב
והכאב והעצב גדול, בור ענק
במשפחה מקסימה. עבדה כגננת
בגבעת חיים איחוד, גננת בגן שכל
הורה היה רוצה אשת חינוך כזו
לילדיו. הלב נשבר ולא מכיל אובדן
פתאומי כזה...עצוב.

ירדנה מליח

משתתפת בצער המשפחה אין
אישה מדהימה שלא ניתן לתאר
עצוב מאוד עובדת איתי תחסר
לכולנו

יעל עמרון הונגם

ברוך דיין האמת!
משתתפת בצער המשפחה היקרה
אישה יקרה
התאמנו יחד בפילאטיס
🥹🥹🥹🥹

1 שב' לייק

Yasmin Itzhar Erez

איזה שוק ועצב, ת.נ.צ.ב.ה, אין
מילים על שבריריות החיים

1 שב' לייק

אלון בידה

שלא תדעו צער

1 שב' לייק

נורית לוי

ברוך דיין אמת שלא תדעו צער

1 שב' לייק

המתוקים של קים

משתתפת בצער המשפחה אישה
מדהימה צנועה עצוב מאוד

1 שב' לייק

מירי כוכבי חג'בי

יהי זכרה ברוך

1 שב' לייק

ענבל גיבלי

יהי זכרה ברוך

1 שב' לייק

עינת עזאני לוי

עצוב מאוד, הייתה אישה מקסימה,
יהי זכרה ברוך 🙏

1 שב' לייק

אודי מספר על סיון לפני תרומת הדפיברילטור

סיון נולדה ב1976, נפטרה ב2019, בת 43.

סיון נפטרה באופן פתאומי, ככל הנראה מתסחיף ריאתי.

גידלנו יחד שלושה ילדים. הדברים שהבי בלטו אצל סיון הם היותה אמא טוטאלית.

ולא במובן של לתת לילדים כל מה שהם רוצים, אלא באמת לגדל ולחנך,

ולהיות בשבילם בכל רגע ועניין.

הדבר השני היה העדינות. היא מעולם לא רבה עם אף אחד, לא נדחפה בתור,

במובן שלא צעקה או דיברה לא יפה. הכל בנועם, בעדינות וחיוך. הכל.

סיון היתה אשת חינוך, ועברה הרבה גלגולים בתחום. בשבע השנים האחרונות

היא היתה גננת בגנון דית בגבעת חיים.

תוך כמה חודשים היא הפכה לדמות נערצת בקיבוץ.

עד כדי שהייתי מקבל הנחות, וקיצורים בתורים רק בגלל שאני בעלה של סיון הגננת.

הורים היו מפעילים קשרים כדי שהילדים יגיעו לגנון שלה.

אני וסיון היינו זוג מאד סוף הצבא, יותר מ 23 שנים, מתוכן 16 שנים נשואים.

עמדת החייה זו נתרמה לאליכין על ידי אודי והמשפחה לזכרה של סיון

